

traf ham i Dagligstuen, balancerende omkring i sit ferskenfarvede Sommerdress med opsmøgede Benklæder og figurskaaren Jakke, overraskedes og forvirredes hun, som om hun saae et Genfærd.

I Moderens sidste Uger, da Ødelæggelsesværket rundt om i hendes Legeme for hver Dag blev mere synligt, levede Jytte i en Feber, der kastede hende fra det ene Sindsoprør i det andet, saa hun undertiden frygtede for at miste sin Forstand. Morfinen havde ikke mere nogen Magt over Moderens Smerter. Der var desuden kommen Vandsot til. Flere Gange maatte hun tappes for at skaffe Hjertet og Lungerne Plads. Tre fyldte Spande blev hver Gang baaret ud fra Sovekammeret, før Aandedrættet lettedes.

Jytte havde aldrig før set et Menneske dø. Hendes Far var slaaet til Jorden som af et Lyn midt under sit Arbejde, og Broderen Ebbe havde hun mødt paa Gaden faa Timer før han tog sig afdage. Det var hidtil ogsaa mere Livets end Dødens Jammer, der havde sysselsat hende. Men hvad hun i disse Dage oplevede, vakte et stumt Skrig i hende, et Rædsels- og Hævnskrig mod de dunkle Magter, der lod et Menneske lide saa skændigt for at slippe ud af en Tilværelse, som i Forvejen havde lønnet hende ilde nok for hendes Opofrelser. Hun følte sine egne Livskilder fryse til ved at se den bedste og kærligste af alle Mødre Dag for Dag ligge henstrakt paa Dødens